

Mentorfamilier styrker anbragte børns relationer og familienetværk

Oktober 2016

1. Sammenfatning

Flere børn i plejefamilie

Undersøgelser viser, at anbragte unge generelt klarer sig meget dårligere end deres jævnaldrende i forhold til uddannelse, beskæftigelse, kriminalitet, sociale ydelser mv. En væsentlig faktor for et godt anbringelsesforløb er barnets eller den unges mulighed for at etablere nære og stabile voksenrelationer.

En velfungerende anbringelse i familiepleje giver som udgangspunkt basis for en opvækst, der minder mest muligt om andre børn og unges opvækstvilkår med familie, kammerater, skole og fritidsaktiviteter. Børn på institution har generelt ikke samme muligheder for at knytte helt tætte relationer til voksne.

Et centralt element i Barnets Reform fra 2011 var at sikre udsatte børn og unge stabile og nære voksenrelationer. Derfor skal børn som udgangspunktet anbringes i plejefamilie. 60 % af de anbragte børn og unge er i dag anbragt i familiepleje.

Nogle er bekymret for, at mange af plejefamilierne ikke har de kompetencer, der skal til for at støtte børnene på den rigtige måde, og at det vil medføre mange sammenbrud i plejefamilieanbringelser. Omvendt kan anbringelse i familiepleje give bedre mulighed for at udvikle nære og stabile familierelationer.

Anbragte børn savner nære voksenrelationer

Trods Barnets Reform har mange anbragte børn og unge fortsat behov for de specialiserede tilbud, døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder tilbyder. Ved udgangen af 2014 var knap 4.000 børn og unge således anbragt på døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder. Det skyldes typisk, at børnene har problemer, der ikke kan håndteres af plejefamilier, eller at de har svært ved at fungere i nære familierelationer.

Nye undersøgelser viser imidlertid også, at mange anbragte unge ikke føler, at de har en betydningsfuld relation til en voksen på det sted, de er anbragt. Den gruppe er særligt sårbar og har brug for ekstra støtte.

Børn og unge i plejefamilier er generelt mere glade for

deres anbringelsessted end børn på institutioner. Og børnene føler sig også i højere grad støttet og holdt af, og de oplever hyppigere, at anbringelsesstedet er trygt, harmonisk og hjemligt end børn på institution.

Eksempelvis oplever 4 ud af 10 børn på institution, at de sjældent eller aldrig kan få social støtte af de voksne. Og omkring halvdelen af de anbragte børn på institution føler altid, at de voksne holder af dem. Tallene er langt højere for børn i familiepleje.

Tallene indikerer, at mellem 1.000 og 2.000 af de børn og unge, der er anbragt på institution i dag oplever, at de mangler tætte og nære relationer og den voksenstøtte, som kan være så afgørende for deres personlige, sociale og intellektuelle udvikling.

Mentorfamilier styrker relationer og netværk

Stabile og nære relationer til voksne og børn i velfungerende familier udgør således en beskyttelsesfaktor, der kan medvirke til at støtte børnene i deres personlige, faglige og sociale udvikling. Personalet på døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder gør et stort stykke arbejde hver dag. Men børnene opnår ikke så tit tætte og nære bånd til de voksne.

Vi skal derfor evne at kombinere de nødvendige socialfaglige indsatser på institutioner og opholdssteder og behovet for tætte relationer, social støtte og oplevelsen af at føle sig hjemme.

Her er frivillige mentorfamilier en del af løsningen. MENTORBARN bygger netop bro mellem børn og unge på institution og mentorfamilier, så børnene får en ubrudt og gensidig relation, hvor de ved, at deres mentorfamilie også vil dem, uden at der er økonomi i relationen. Samtidig får børnene helt dagligdags erfaringer med livet i en velfungerende familie med relationer, netværk og venskaber, der styrker deres personlige, sociale og faglige udvikling.

Mentorfamilier er derfor et værdifuldt supplement og en langsigtet løsning, hvor mentorfamilien kan gøre en afgørende forskel for barnets udvikling.

2. Flere børn i familiepleje efter Barnets Reform

Vigtigheden af nære relationer

Talrige danske og europæiske undersøgelser viser, at anbragte unge generelt klarer sig meget dårligere end deres jævnaldrende på en række faktorer som uddannelse, beskæftigelse, kriminalitet, sociale ydelser, psykisk sygdom mv. Det gælder også, når anbragte børn sammenlignes med ikke-anbragte børn og unge, der også er vokset op under svære opvækstvilkår.¹

Forskningen tyder også på, at en væsentlig faktor for et godt anbringelsesforløb er barnets eller den unges mulighed for at etablere nære og stabile voksenrelationer. Det gælder især mindre børn, men også større børn fremhæver i undersøgelser vigtigheden af nære relationer til voksne. Anbringelse i plejefamilie kan medvirke til at opfylde barnets/den unges behov for nære relationer, mens børn på institution generelt ikke har de samme muligheder som plejefamilieanbragte børn for at knytte an til nærværende voksne.²

En anbringelse i familiepleje giver som udgangspunkt basis for en opvækst, der minder mest muligt om andre børn og unges opvækstvilkår. Familiepleje giver i højere grad mulighed for tilknytning til det øvrige samfund med fritidsaktiviteter og skolegang sammen med ikke-anbragte børn. Det skyldes, at plejefamilier sammenlignet med andre anbringelsessteder har tættere kontakt til omverden og er bedre til at facilitere f.eks. fritidsaktiviteter for de børn, der er anbragt.³

Barnets Reform skaber nye visioner

Barnets Reform fra 2011 satte fokus på tidlig indsats, kontinuitet i anbringelsen og anbragte børns rettigheder. Et centralt element i reformen har været at sikre udsatte børn og unge stabile og nære voksenrelationer. Derfor skal anbragte børn som udgangspunkt anbringes i plejefamilie.

Baggrunden for reformen var den eksisterende forskning samt erfaringerne fra Sverige og Norge, hvor familiepleje allerede i en årrække havde været den

foretrukne og dominerende anbringelsesform. Som led i et skærpet fokus på familiepleje indførtes også en ny type plejefamilier – kommunale plejefamilier, der i kraft af deres kompetencer og kvalifikationer kan godkendes til at have børn i pleje, som har flere vanskeligheder end børn i almindelige plejefamilier.

Siden reformen er anbringelsesmønstret gradvist ændret. 47 % af de anbragte børn og unge var i 2008 anbragt i familiepleje. I 2014 var 60 % anbragt i familiepleje. Samtidig visiteres langt flere børn og unge i dag til familiepleje ved første anbringelse.

Professor Inge Bryderup er bekymret for den udvikling. På grundlag af et igangværende forskningsprojekt vurderer hun, at mange plejefamilier mangler kompetencer og vejledning i at støtte børnene på den rigtige måde, og at det vil medføre mange sammenbrud i plejefamilieanbringelser.⁴

Omvendt har Barnets Reform medvirket til, at flere anbragte børn og unge, hvis anbringelsen fungerer, i dag får mulighed for at udvikle mere nære og stabile relationer til voksne og derigennem at få bedre muligheder for at mestre hverdagslivet i en familie med skolegang, lektier, fritid mv.

En del unge savner nære voksenrelationer

Det er velkendt, at betydningsfulde voksne kan gøre en stor forskel i anbragte børns liv. Det er afgørende, at børn og unge har en eller flere voksne, de føler sig fortrolige med, og som de oplever, lytter til dem.

For nogle anbragte børn spiller de biologiske forældre – trods anbringelsen – en vis positiv rolle i deres opvækst. Men for mange anbragte børn er det ikke tilfældet. Her er det afgørende, at de gennem anbringelsen etablerer nære og stabile voksenrelationer.

En nye undersøgelse viser, at knap hver femte af de anbragte unge (15-årige) ikke føler, at de har en be-

¹ Tine Egelund m.fl., 2009: "Anbragte børn og unge", SFI

² Tine Egelund m.fl., 2009: "Anbragte børn og unge", SFI

³ Tine Egelund m.fl., 2008: "Anbragte børns udvikling og vilkår

⁴ <http://www.altinget.dk/social/artikel/6000-boern-i-familiepleje-professor-forudser-katastrofe>

tydningsfuld relation til en voksen på det sted, de er anbragt.⁵ Den gruppe er særligt sårbare i forhold til deres opvækst og personlige udvikling. Selv om andre faktorer også spiller en betydning, er børn og unges oplevelse af at høre til og føle sig holdt af, et centralt element i den personlige udvikling.

⁵ Mette Lausten m.fl., 2015: "Anbragte 15-åriges hverdagsliv og udfordringer", SFI

3. Anbragte børn og unge har brug for nære voksne

Knap 4.000 børn og unge på institution

Ved udgangen af 2014 var godt 11.000 børn og unge anbragt uden for hjemmet. Det er et fald siden udgangen af 2010, hvor knap 12.700 børn og unge var anbragt uden for hjemmet. Over 60 % af de anbragte børn og unge er over 12 år. Sådan har det været i mange år, da hovedparten af børnene først anbringes forholdsvis sent i deres opvækst.⁶

Trods intentionerne med Barnets Reform har en stor del af de børn og unge, der hvert år anbringes uden for hjemmet, fortsat behov for de specialiserede tilbud og behandlingsmuligheder, døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder tilbyder. Det gælder især mange af de ældste børn og unge.

Ved udgangen af 2014 var knap 2.300 børn og unge således anbragt på forskellige typer af døgninstitutioner, mens knap 1.500 børn og unge var anbragt på socialpædagogiske opholdssteder.⁷ Mange af de børn og unge har problemer, der ofte ikke kan håndteres af plejefamilier, eller de har svært ved at fungere i nære familierelationer på grund af forhold i opvæksten.

Bedre trivsel for børn og unge i plejefamilier

Selv om mange anbragte børn og unge helt givet har brug for de specialiserede tilbud på institutioner og opholdssteder, rummer anbringelserne imidlertid også udfordringer i forhold til børnenes trivsel, social støtte, relationer til voksne mv.

En nyere undersøgelse af anbragte børn og unges trivsel – baseret på data fra SFI's Børneforløbsundersøgelse – viser, at flertallet af anbragte børn og unge i høj grad støttes af de voksne på de enkelte anbringelsessteder, samt at børnene gennemgående trives og har det godt der, hvor de bor. Det er rigtig positivt, men det dækker også over betydelige variationer i forhold til, hvordan de enkelte børn og unge er anbragt.⁸

⁶ Ankestyrelsen, november 2015: "Anbringelsesstatistik, årsstatistik 2014".

⁷ Ibid.

⁸ Mai Heide Ottosen m.fl., 2015: "Anbragte børn og unges trivsel 2014".

Undersøgelsen viser, at børn og unge, der lever i plejefamilier, hyppigere er mere glade for deres anbringelsessted end børn på døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder. De familieplejeanbragte børn føler sig også i højere grad støttet og holdt af, og de oplever hyppigere, at anbringelsesstedet er trygt, harmonisk og hjemligt.

Det er positivt, at mange anbragte børn i plejefamilier i næsten samme grad som børn i almindelige familier oplever, at der er voksne på det sted, hvor de bor, som holder af dem. Det er naturligvis ikke ensbetydende med, at børnene på sigt klarer sig bedre end børn på institutioner. Det forudsætter, at den enkelte anbringelsen bliver ved med at fungere, og at de tætte og gode relationer fastholdes. Og det forudsætter, at plejefamilierne kan støtte børnene med de vaskeligheder, de møder i hverdagen. Men det er et godt afsæt, at de fleste børn og unge i plejefamilier oplever tætte og omsorgsfulde relationer til de voksne.

Bedre støtte og tættere relationer

Voksne i plejefamilier og på institutioner skal på forskellig vis kompensere for de manglede forældresourcer hos de anbragte børn og unges biologiske forældre. De voksne skal støtte børnenes fysiske, personlige, sociale og intellektuelle udvikling.

Undersøgelsen fra SFI belyser de voksnes støtte til anbragte børn og unge på parametre som hjælp til skolearbejdet, social og kulturel dannelse, social støtte samt børnenes oplevelse af at kærlighed og omsorg fra de voksne.⁹

Støtte til skolearbejdet: Børn i familiepleje oplever hyppigere end andre anbragte børn og unge at få hjælp til skolearbejdet. Det kan til en vis grad hænge sammen med, at de yngre børn generelt får mere støtte til lektier, og at de mindre børn i større udstrækning er anbragt i plejefamilier.

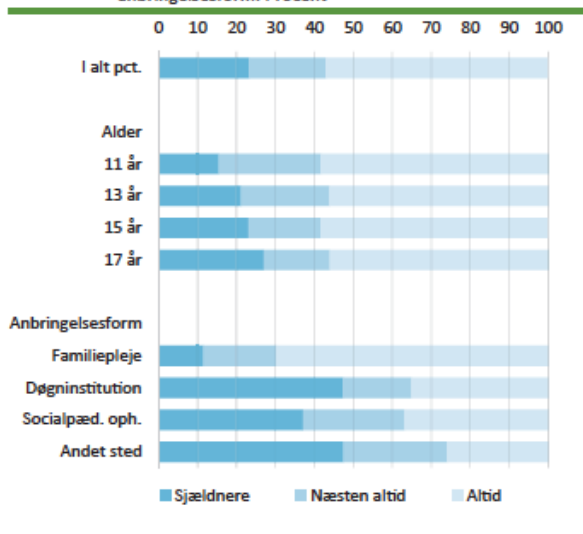
⁹ Ibid

Social og kulturel dannelse: Analysen belyser også, i hvilken udstrækning de voksne på anbringelsesstedet formidler social og kulturel kapital videre til de anbragte 15- og 17-årige, belyst ud fra de unges oplevelse af, hvor tit de voksne diskuterer politiske eller sociale emner samt bøger, film eller fjernsynsprogrammer med dem.

I plejefamilierne oplever 32 % af de unge en meget høj 'overføring' af social og kulturel kapital, belyst ud fra de emner, mens det samme gælder for 15 % af de anbragte på døgninstitutioner og 19 % af de anbragte på socialpædagogiske opholdssteder. De voksne i plejefamilier taler således hyppigere med de unge om politiske og kulturelle emner med de anbragte børn i forhold til de voksne på institutioner.¹⁰ Støtte til sociale og kulturel dannelse er en vigtig del af børn og unges faglige og personlige udvikling.

Andelen af anbragte børn, der oplever social støtte

FIG. 2.7: Anbragte 11-17-årige, der oplever at få social støtte af voksne på anbringelsesstedet. Fordelt på alder og anbringelsesform. Procent

Kilde: Mai Heide Ottosen m.fl., 2015: "Anbragte børn og unges trivsel 2014".

Social støtte i hverdagen: Det er afgørende for anbragte børn og unges personlige og sociale udvikling, om de oplever at kunne bruge de voksne på anbringelsesstedet som ressourcepersoner eller social støtte, hvis de har brug for hjælp. Det er belyst i forhold til,

¹⁰ Ibid.

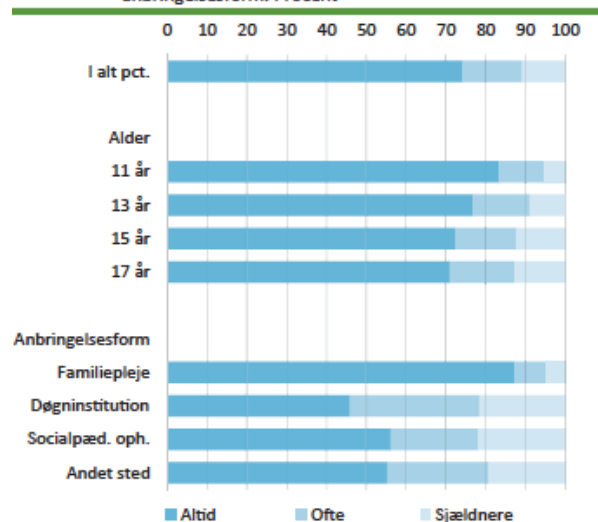
om barnet oplever, at man kan gå til de voksne, at de voksne lytter, og at man kan regne med at få hjælp.

Tallene viser, at over halvdelen af de anbragte børn og unge mener, at de altid ville kunne gå til de voksne for at få råd eller støtte, hvis de skulle få brug for det. Der er her en betydelig forskel mellem de forskellige anbringelsesformer. 12 % af anbragte i plejefamilier siger, at de sjældent eller aldrig kan få social støtte af de voksne, mens det samme gælder for hele 47 % af de døgninstitutionelt anbragte og for 37 % af de anbragte på socialpædagogiske opholdssteder.¹¹ Det er en uhyre central del af børn og unges oplevelse af stabilitet og nærhed i deres hverdagsliv at have betydningsfulde voksne, de kan støtte sig op af.

Kærlighed og omsorg: Det er vigtigt for børns følelsesmæssige udvikling og deres evne til at danne relationer, at de modtager kærlighed og omsorg, og at de bliver set som den, de er.

Andelen af anbragte børn, der oplever at blive holdt af

FIG. 2.8: Anbragte 11-17-årige, der oplever, at de voksne på anbringelsesstedet holder af dem. Fordelt på alder og anbringelsesform. Procent

Kilde: Mai Heide Ottosen m.fl., 2015: "Anbragte børn og unges trivsel 2014".

Tre ud af fire anbragte børn og unge oplever, at der altid er voksne på anbringelsesstedet, som holder af dem. Og 15 % føler sig ofte holdt af, mens 11 % har

¹¹ Ibid.

oplevelsen af, at de voksne sjældent eller aldrig holder af dem. Også her er der markant forskel mellem anbringelsesformer. 87 % af de anbragte børn i plejefamilier føler altid, at de voksne holder af dem, mens de tilsvarende tal for anbragte på døgninstitutioner og opholdssteder er henholdsvis 46 % og 56 %. Mange anbragte børn og unge oplever sig holdt af, men børn i plejefamilier oplever generelt en langt mere stabil og tæt relation til voksne end børn på institution.¹²

Hjemlighed, tryghed og trivsel i plejefamilier

Undersøgelsen viser også, at anbragte børn i plejefamilier i langt større udstrækning føler sig 'hjemme' end anbragte på institution. 84 % af de anbragte i plejefamilier føler sig 'meget hjemme', mens det tilsvarende tal kun er 38 % for anbragte børn og unge på døgninstitution. Helt samme tendenser ses i forhold til anbragte børn og unges oplevelse af tryghed, harmoni og trivsel.

Tætte venskaber udvikler og danner børn og unge

Anbragte børn og unge er generelt sårbare og udsatte i forhold til relationer og netværk til jævnaldrende. Det skyldes mange forhold, herunder at de ofte har en ujævn og ustabil skolegang, at opvæksten påvirker deres rammer og evne til at danne relationer, og at de hyppigere skifter skole mv.

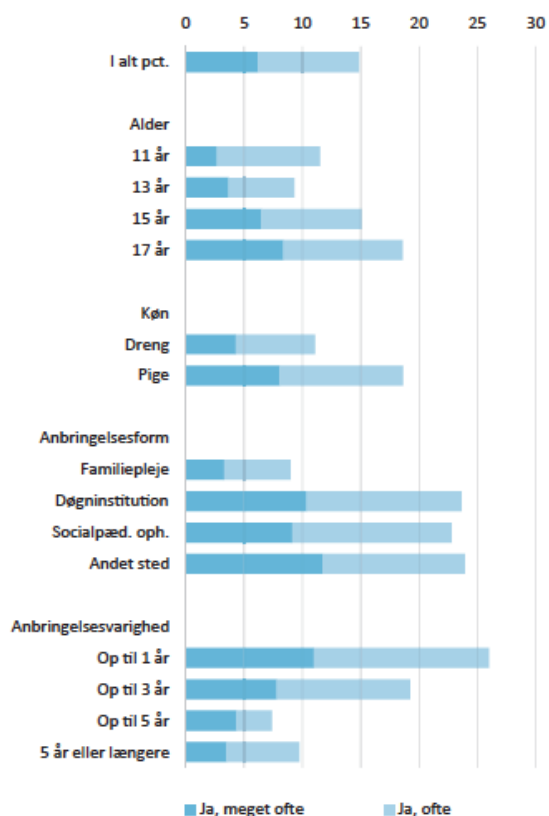
Undersøgelsen fra SFI viser, at både 11- og 15-årige anbragte børn og unge sjældnere har venner end ikke-anbragte jævnaldrende, og de rapporterer hyppigere om ensomhed og om at være udsat for mobning. Men også her spiller anbringelsesformen en central rolle i forhold til børns mulighed for at have samvær med venner.

Børn og unge i plejefamilie er oftere end institutions-anbragte børn sammen med venner, og de føler sig markant sjældnere ensomme. Faktisk er frekvensen for oplevelse af ensomhed 2 ½ gang højere for anbragte børn og unge på institution end anbragte børn i plejefamilier. Det viser, at spørgsmål om ensomhed ikke handler så meget om at have mange omkring sig, som børn ofte har på institution. Men langt mere om stabile relationer, venskaber og netværk. Det kan livet på institution godt give – men ikke automatisk.

¹² Ibid.

Andelen af anbragte børn, der ofte føler sig ensomme

FIG. 7.3: Anbragte 11-17-årige, der ofte føler sig ensomme. Fordelt på baggrundsforhold. Procent

Kilde: Mai Heide Ottosen m.fl., 2015: "Anbragte børn og unges trivsel 20"

4. Fortsat mange børn på institutioner

Tætte voksenrelationer skaber udvikling

Forskningen viser, at anbragte børn og unge i plejefamilier generelt klarer sig lidt bedre gennem opvæksten og senere i livet end børn, der fortrinsvis er anbragt på døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder i dele af deres opvækst. Det er forskning baseret på anbringelser for 10-20 år siden og siger ikke automatisk noget om de børn og unge, der i dag anbringes i henholdsvis pleje eller på institution. Men det viser, at de anbragte børn og unge oplever, at plejefamilier generelt tilbyder en opvækst, der i mange henseender kommer tættere på livet i en almindelig familie med relationer, omsorg, kærlighed, venskaber og støtte til udvikling og dannelse.

Stabile og nære relationer til voksne og børn i velfungerende familier udgør således en beskyttelsesfaktor, der kan medvirke til at støtte børnene i deres personlige, faglige og sociale udvikling. Og samtidig give dem en bedre ballast i forhold til uddannelse, job, netværk og egen familie senere i livet.

Personalet på døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder yder et solidt stykke socialfagligt arbejde og støtter børnene i deres sociale, personlige, relationelle og faglige udvikling. Men børnene får sjældent de tætte og nære bånd til betydningsfulde voksne, der kan gøre en vigtig forskel.

Omvendt har en del af de anbragte børn og unge også behov for de specialiserede tilbud på døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder. Og mange af dem har på grund af opvæksten svært ved at fungere 'på fuld tid' i en plejefamilie. Derfor vil døgninstitutioner fortsætte med at være en vigtig del af de kommunale tilbud til børn og unge, der skal anbringes.

Betydningen af tætte og stabile voksenrelationer og oplevelsen af omsorg, kærlighed og det 'at høre til' betyder imidlertid også, at vi har brug for at udvikle tilbud til de anbragte børn og unge, der kompenserer for de mangler i tætte relationer, social støtte og oplevelsen af at føle sig hjemme blandt anbragte børn og unge på institutioner.

Mange anbragte mangler tætte relationer

Som nævnt var knap 4.000 børn ved udgangen af 2014 anbragt i kortere eller længere tid på døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder. Tallet har i de senere år været faldende, og vil formentligt falde lidt mere i de kommende år, i takt med at flere børn og unge anbringes i pleje. Det kan i forhold til nære relationer og netværk være en positiv udvikling, når man ser på de seneste forskningsresultater på området.

Tallene fra SFI's Børneforløbsundersøgelse indikerer, at ca. 4 ud af 10 af de anbragte børn og unge på døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder oplever aldrig eller sjældent at få den sociale støtte, de har brug for. Og omkring halvdelen af de anbragte børn og unge på institutioner føler ikke altid, at de voksne på anbringelsesstedet holder af dem.

Tallene betyder, at et sted mellem 1.500-2.000 af de børn og unge, der i dag er anbragt på døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder, i dag mangler de tætte og nære relationer og den voksenstøtte, som kan være så afgørende for deres personlige, sociale og intellektuelle udvikling.

På samme måde tyder analyserne på, at 7-800 af de anbragte børn og unge på institutioner meget ofte eller ofte føler sig ensomme. De mangler tætte voksenkontakter, stabile venskaber og den tryghed og trivsel, som de fleste børn og unge oplever i almindelige familier.

Brug for nytænkning

Udviklingen understreger, at vi har brug for at videreudvikle de eksisterende tilbud til anbragte børn og unge. Og erfaringer og forskning peger på, at vi især har brug for at bygge bro mellem kvaliteten i de socialfaglige tilbud på institutioner og opholdssteder med et stærkere relationsarbejde, så anbragte børn og unge i større udstrækning får mulighed for at udvikle sig personligt, socialt og intellektuelt. Her kan frivillige mentorfamilier fungere som en del af løsningen.

5. Mentorfamilier styrker relationer og netværk

Mentorfamilier en del af løsningen

Den børnepolitiske indsats over for anbragte børn kan profitere af et supplerende tilbud til børn og unge, der gennem længere tid er anbragt på institution. Det kan medvirke til at give dem en tættere tilknytning til betydningfulde voksne i en hverdag med skole, job, lektier, madlavning, fritidsaktiviteter og meget mere.

MENTORBARN bygger bro mellem børn og unge på institution og mentorfamilier, så børnene får en ubrudt og gensidig relation, hvor de ved, at deres mentorfamilie også vil dem, uden at der er økonomi i relationen. Samtidig får børnene helt dagligdags erfaringer med livet i en velfungerende familie med relationer, netværk og venskaber, der styrker deres personlige, sociale og faglige udvikling.

Formålet er, at de anbragte børn og unge gennem samværet i mentorfamilierne bliver bedre til at mestre de mange relationer og netværk i andre arealer, bl.a. i skolen, i fodboldklubben og blandt kammerater i fritiden. Det er den ballast, mentorfamilier til børn og unge, anbragt på institution sammen med det socialpædagogiske arbejde sigter på at skabe.

Mentorfamilier kan ikke erstatte de eksisterende indsatser. Men de kan være **et værdifuldt supplement og spille godt sammen med øvrige indsatser for anbragte børn og unge.**

Projektet med mentorfamilier er dermed en langsigtet løsning, hvor mentorfamilien gør en forskel for mentorbarnet. Forarbejdet til projektet viser, at rigtig mange velfungerende familier gerne vil gøre en forskel, og de vil gerne gøre det frivilligt. De vil gerne engagere deres familier, netværk og dele nogle hverdage og weekender med anbragte børn.

Erfaringen er samtidig, at kommunerne meget gerne vil være en del af konceptet. De kan se klare fordele i forhold til børnenes trivsel og udvikling. Visionen er dermed at løfte de anbragte børn i anbringelsen og medvirke til relationer og mestring, som barnet senere hen i livet kan bruge som ressource. Det skal give

barnet og den unge et større potentiale for at skabe relationer, gå igennem uddannelse og få et liv, hvor de tager ansvar for dem selv og deres familie.

Mentorfamilier forankres i kommunerne

Løsningen er at tilbyde anbragte børn og unge på døgninstitutioner og socialpædagogiske opholdssteder en frivillig mentorfamilie, hvor de kan være nogle timer om ugen. Her vil de indgå i familielivet og opleve, hvordan familien kommunikerer sammen, laver almindelige hverdagsopgaver, spiser sammen og tager til fritidsaktiviteter. Det er målet, at konceptet efter en periode, hvor effekten og værdien af mentorfamilier evalueres og dokumenteres på sigt kan forankres og skaleres i kommunerne.

På grundlag af dialog med kommuner og institutioner vurderer MENTORBARN, at mellem 1.000 og 2.000 børn og unge vil kunne profitere af et tilbud om frivillige mentorfamilier. Målet er over de næste 3-4 år at opbygge et landsdækkende tilbud, der når ud til mindst 500-700 anbragte børn og unge.

MENTORBARN tilbyder rådgivning til de kommunale samarbejdspartnere (døgninstitutioner, sagsbehandlere) samt screening, supervision og uddannelse af mentorfamilier, mentorbørn og biologiske børn. Tilbuddet vil også være en stor gevinst for kommunerne, da løsningen bygger på frivillige mentorfamilier og sigter på at løfte børnenes sociale og faglige udvikling til gavn for dem selv, de institutioner, de er anbragt på, og for kommunen.

MENTORBARN har udviklet en omfattende model til screening af mentorfamilier og mentorbørn, der skal sikre et optimalt match mellem børn og familier. Screeningen foregår over flere gange gennem møder, samtaler og med inddragelse af pædagogiske konsulenter, de voksne, som børnene er mest tilknyttet på institutioner og opholdssteder og med kvalitetssikring fra MENTORBARN. Det grundige forarbejde skal sikre så mange velfungerende mentorforløb som muligt, fordi det giver børnene relationer for livet.